

ВЛАДИМИР ПУЧКОВ

СПАСЕННОЕ СЛОВО

THE WORD RESCUED

Перевел на украинский Дмитро Креминь.
Перевели на английский Дарина Березина, Сергей Игнатов и Грег
Краснов.

Translated into Ukrainian by Dmytro Kremin.
Translated into English by Daryna Berezina, Serge Ignatov and Greg Krasnov.

**ИЗДАТЕЛЬСТВО
ИРИНЫ ГУДЫМ
НИКОЛАЕВ – 2008**

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4РУС)6-5
П 90

Литературно-художественное издание
Пучков Владимир, Креминь Дмитро
ДВА БЕРЕГА

Верстка – Екатерина Бурцева
Художник – Александр Ипатьев
Корректор - Наталия Гринько

Пучков В.Ю.
СПАСЕННОЕ СЛОВО /Вірші. Пер. укр. Д. Креминь, пер. англ. Д. Березіна, С. Ігнатов, Г. Краснов. – Миколаїв:
видавництво І. Гудим, 2008. – 126 с. – рос., укр., англ.

“Два береги” – рідкісний у поезії сучасної України “дует солістів”. Оригінальна збірка-“трилінгва” взаємоперекладів двох відомих ліричних поетів, які живуть у Миколаєві, об’єднана спільною причорноморською географією, ностальгійним пошуком “степової Еллади”, гармонійного буття людини.

ISBN 978-966-8592-51-5
Підписано в печать 10.04.08 г. Формат 20х19 1/16 Тираж 2000 экз.

Міжнародна асоціація письменницьких спілок «Слово без кордонів»
Международная ассоциация «Слово без границ»
International Assotiation «Word without frontiers»

Книга издана благодаря поддержке генерального директора ООО СП «НИБУЛОН», Героя Украины Алексея Вадатурского и мэра г.Николаева Владимира Чайки.

Книгу видано завдяки підтримці генерального директора ТОВ СП «НІБУЛОН», Героя України Олексія Вадатурського та мера м.Николаєва Володимира Чайки.

This book was published thanks to the support of the General Director of NIBULON Ltd, the Hero of Ukraine Oleksiy Vadatur-skiy and the Major of Mykolayiv Volodymyr Chayka.

СПАСЕННОЕ СЛОВО

«Бог – един, – говорю при случае православному и католику, мусульманину и иудею. – Просто мы обращаемся к Нему на разных языках».

Поэзия – едина. Это я говорю себе. Она – вне нас. Она порой одаряет нас своей энергетической подпиткой, дарит себя бессловесно: каждому – по вере его. А мы только придаем ей форму: кто – в красках, кто – в танце, кто – в камне...

Поэты находят ей воплощение в словах и звуках. Каждый – в словах и звуках своего языка, в архетипах своей земли, в понятиях своего народа.

Так что все мы – переводчики. Как говаривали встарь – «толмачи». Толкователи. Ретрансляторы бессловесной горней энергии – на язык слов.

Идея этой книги возникла тогда, когда уже накопилась критическая масса материала.

Мы дружим с Дмитрием Креминым добрых три десятка лет, наши духовные миры взаимопроницаемы, они подпитываются из одних источников, поэтому переводить друг друга для нас всегда было делом привычным и естественным. Мои стихи в переводах Дмитрия Кремина, его стихи в моих переводах – публиковались на протяжении этих тридцати лет в литературных изданиях. Нам подумалось: да, поэты по природе своей – солисты, но разве невозможен дуэт солистов?

Для наших детей – молодого ученого-филолога Тараса Кремина, моей дочери-студентки Анны и сына-финансиста Грега, как и для их сверстников, выросших после крушения тоталитарной, уравнивавшей всех, советской империи – уже естественны и равно родны украинский и русский языки, да и мировой английский им не чужд. Когда политики, в своих интересах нажимая на «языковые» клавиши, пытаются толкать людей из крайности в крайность, мы предлагаем свою версию – нет, не решения этой чувствительной для современной Украины проблемы, но – конструктивного отношения к ней.

Мы предлагаем три версии – на выбор. Они не соперничают, как митингующие толпы – стенка на стенку. Они – взаимопроницаемы, дополняют и обогащают слово – словом.

Владимир Пучков

СПАСЕННЕ СЛОВО

«Бог – єдиний, – кажу при нагоді православному і католику, мусульманину та іудею. – Просто ми звертаємося до Нього різними мовами».

Поезія – єдина. Це я кажу до себе. Вона – поза нами. Вона часом обдаровує нас своєю енергетичною міццю, дарує себе безсловесно: кожному – по вірі його. А ми тільки надаємо їй форми: хто – у фарбах, хто – в танці, хто – в камені...

Поети знаходять їй втілення в словах і звуках. Кожний – в словах і звуках своєї мови, в архетипах своєї землі, в поняттях свого народу.

Так що всі ми – перекладачі. Як мовляли в давнину – «товкмачі». Тлумачі. Ретранслятори горньої енергії – на мову слів.

Ідея цієї книги виникла тоді, коли вже нагромадилася критична маса матеріалу.

Ми товаришуємо з Дмитром Кремінем добрих три десятки літ, наші духовні світи взаємо проникаючі, вони підкріплюються із одних джерел, тому перекладати один одного для нас завше було справою звичною і природною. Мої вірші в перекладах Дмитра Креміна, його вірші в моїх перекладах публікувались протягом цих тридцяти літ у літературних виданнях. Нам подумалось: так, поети за своєю природою – солісти, але хіба неможливий дует солістів?

Для наших дітей – молодого вченого-філолога Тараса Креміна, моєї донечки-студентки Анни і сина-фінансиста Грега, як і для їх ровесників, які виросли після краху тоталітарної, яка зрівнювала всіх, радянської імперії, – вже природні й однаково рідні українська та російська мови, втім, і світова англійська їм не чужа.

Коли політики, в своїх інтересах натискуючи на «мовні» клавіші, намагаються штовхати людей із крайнощів у крайнощі, ми пропонуємо свою версію – ні, не вирішення цієї болісної для сучасної України проблеми, але – конструктивного ставлення до неї.

Ми пропонуємо три версії – на вибір. Вони – не в протистоянні, як натовпи мітингарів – стінка на стінку. Вони – взаємопроникливі, доповнюють і збагачують слово – словом.

Володимир Пучков

THE WORD RESCUED

“God is common, – I use to say to an orthodox, catholic or Moslem believer. – We just apply to Him in different languages”.

The poetry is common too. This is what I often say to myself. It is beyond us. It may sometimes grant us with its energy flow – grant in a speechless way, and each of us is granted according to his faith. And we only give shape to it: in paints, dance or stone...

Poets try to embody it through words and sounds. And each of us embodies it in his own Mother tongue, within the archetypes and notions of his nation.

We are translators in fact. Interpreters, in the old meaning of the word. Commentators. We all work as transmitters of speechless Supreme Energy trying to express it in words.

The idea of this book occurred to me as soon as the critical mass of material had been collected.

We are friends with Dmytro Kremin' for more than thirty years, and our spiritual worlds are interconnected being fed from the same sources, and this is the reason why it has always been so easy and natural for us to translate our verses in kindred languages.

My verses have been translated by Dmytro and his verses in my translations have been widely published for these thirty years in different publications. The idea behind it was simple: if every poet is a soloist, why not trying a duet of soloists?

Ukrainian and Russian are Mother tongue for our children: young scientist Taras Kremin', my daughter Ann (a student) and Greg (my son, a financier), and English is not foreign for them too. All of them were born after the totalitarian Empire had collapsed. And now when the politicians try to tamper with the existing language barriers to push people from one extreme to another - we offer our own version. It is not an immediate remedy for this problem of the modern Ukraine, but rather a way to address it in the most positive manner.

We give here three versions for your convenience. Please choose the right one for you. They are not opposite as it happens in riots when one crowd opposes the other. No, they are interrelated and designed to enrich and complement one another, word by word.

Vladimir Puchkov

ОДИССЕЙ

Потерявшему родину-мать –
долго плыть на осклизлой доске,
и доплыть, и спасённо дремать
на зернистом ольвийском песке,
и пока фитилек не погас,
мотыльковому бризу внимать...
Неприлично скорбеть напоказ
потерявшему родину-мать.

Время стешет зубцы и рубцы
в синусоиду волн и холмов.
Не нектар из цветочной пыльцы –
пей вино из козлиных мехов!
И, вперясь в сыромятную муть,
корешок, непривитый побег, –
пожалей свою родину-мать,
потерявшую сына навек!

Замеси на землянку саман,
приголубь молодницу в соку,
не жалея элитных семян,
истолки ее ступу в муку!
И когда подрумянится край
горизонта в плавильной печи, –
на спасенной кифаре играй
и спасенное слово шепчи.

ОДІССЕЙ

Ти, хто неньку-Вітчизну згубив –
 Підбери корабельну дошку,
 І до ранку в півсонні мотив
 Наслухай на ольвійським піску.
 І допоки ще жевріє гніт
 І метеликом пурхає бриз,
 Не кривляйся, мов з оркестри, у світ –
 В цьому світі замало вітчизн.

Стеше Хронос рубці і зубці
 В синусоїду хвиль і горбів.
 Не нектар, і не мед в молоці –
 Пий вино із козячих міхів.
 Сиром'ятно у цьому краю
 Вдарить в голову дух толокна.
 Пожаль ти Вітчизну свою,
 Бо утратила сина вона.

Заміси на землянку сто глин,
 Оберни молодицю в жону,
 І добірних візьми насінин –
 Бути борошном треба зерну.
 І коли зарум'яниться край
 Горизонту в плавильній печі,
 На кіфарі врятованій грай
 І спасенні слова шепочи.

ODISSEY

He, who lost his motherland,
 shall long sail on a slippery piece of wood
 And until morning shall be, saved,
 dreaming in the grainy sand of Olvia,
 And, while the candle doesn't go out,
 listen to the butterfly-infused breeze...
 He, who lost his motherland,
 shouldn't exhibit his sorrow.

Time will hack the peaks and ridges
 into a sinusoid of waves and hills.
 Not the nectar from flower dust –
 drink wine from goatskin sacks!
 And, looking forward
 into uncomprehensible intransparency,
 you, a root, an uncultivated offshoot –
 Feel sorry for your motherland,
 who lost its' son forever!

Prepare some material
 for building a house in the earth.
 Make a juicy lass satisfied,
 Without regret for your elite seed,
 crush her corn into flour!
 And when the edge of the horizon
 becomes pink in the melting furnace –
 Play on your rescued kifar
 and whisper the saving word.

Чтобы вспомнить фамильную мощь, –
потерявшему родину-мать
наважденье оливковых рощ
надо парусной жменей поймать!
И в запале застольных бесед –
выйти вон, наклонясь у дверей,
чтобы здешний счастливый сосед
злой слезы не заметил твоей.

Щоб згадати фамільну можуть
І – що неньку-Вітчизну згубив,
Оливкових гаїв каламуть
Ти у жменю вітрильну зловив.
І в запалі застолля – од бід
Вийдеш раптом у двері надвір.
Щоб щасливий тутешній сусід
Не возніс цю сльозу в поговорі...

To remember the family power –
the one, who lost his motherland,
Should catch the dream of olive groves
into his sail-like grasp.
And in the middle of conversation at a table –
walk out, bowing down at the door
So that the local happy neighbor
doesn't notice your angry tear.

БОЯРЫШНИК

Где пожгли усадьбу адмирала
в девятьсот беспамятном году,
мы росли, душа не обмирала,
пьяно цвёл боярышник в саду.

Здесь водили в прятки, темнолики,
предки, ускользнувшие из рам.
Выводки садовой земляники
густо расселялись по ярам.

Над Психеи треснувшей фигуркой
колыхалась белая луна...
Память, ты сухой змеиной шкуркой
в снадобья давно истолчена!

Адмирала ночью погожей
утоптали мертвого в мешок.
Прорастёт у барышни под кожей
пьяного матроса корешок.

ГЛІД

Де згорів масток адмірала
 В дев'ятсот якомусь році, там
 Ми росли, душа не завмирала,
 П'яно глід в садочку пахнув нам.

В піжмурки тут грали темнолиці
 Предки, з рам утекли, нам на страх.
 Виводки садової суниці
 Густо поселилися в ярах.

А Психеї тріснута фігурка,
 Місячне у небі полотно...
 Пам'яте, суха зміїна шкурка
 Вже в чар-зіллі вичахла давно.

Адмірал в останній обороні.
 Ночі у загравах – і кінець.
 Проросте у панночки у лоні
 П'яного матроса корінець.

HAWTHORN

Where admiral's estate was put on fire
 In nineteen... whatever year it was,
 We grew up,
 and souls were clean of numbness,
 And the hawthorn blossom was so wild.

It was here that ancestors in twilight
 Left their frames
 to hide and seek with us,
 Where shoots of runaway strawberries
 So thickly clustered in ravines.

Moon that time was so pale and shaky
 Over the Psyche's figure cracked...
 Memory, your skin of snake so crispy
 Ages ago was pounded for drugs.

Night was nice
 when admiral's dead body
 Was dragged out,
 and trampled down in bag.
 Drunken seaman's root will now grow,
 Grow up under young lady's skin.

МИЧМАН В.И. ДАЛЬ В НИКОЛАЕВЕ (1823)

Гарнизонный ноябрь.
Офицерши страдают мигренями.
Командирские ставни
сечет ледяная крупа.
Выступают в поход
офицерики с брига «Мингрелия»,
им уездные барышни
дарят прощальные па.

По песчаным колдобинам
с дач, заколоченных загодя,
интендантские фуры
везут с барахлом сундуки –
мимо Спасских купален,
где листья притоплены в заводях
и у свай под мостками
в засаде стоят судаки.

От любви и простуды
перцовой горилкой подлечишься,
и окажется, мичман,
тебе этот город – родней:
тут в матросских харчевнях
евреи толкуют по-гречески,
и чубатые хлопцы
заморенных поят коней.

**МІЧМАН В.І. ДАЛЬ У МИКОЛАЄВІ
(1823)**

Гарнізон. Листопад.
Офіцерші – найперші з мігреньями.
Командирські віконниці
б'є ця безбожна крупа.
Виступають в похід
Офіцерики з брига "Мінгрелія",
Повітові панянки
Прощальні дарують їм па.

У піщаних вибоїнах,
З дач, ожеледдю окроплених,
Інтендантські ридвани
Риплять з пірамідами скринь,
Мимо Спаських купалень,
Де листя в мочарах притоплене
І стоять судаки
Під мостом у засаді, як тінь.

Од любові та нежиті
Є в нас палюча перцівочка,
От і видасться, мічмане,
Тут ти в стихії своїй.
Жебонять у харчевнях матроських
Євреї по-грецьки, і ціляться
Сизим оком у хлопців чубатих,
У коней, а їм – водопій.

**MIDSHIPMAN VLADIMIR DAL IN NIKOLAEV
(1823)**

November is in the garrison.
Officers' wives are suffering from migraine.
The commander's window panes
are thrushed with icy grain.
Officers from Mingrelia ship
are starting out to battle.
The provincial beauties
are presenting them with farewell poses.

Through sandy uneven roads,
from the summer houses
which have been closed ahead of time,
The supply trucks
are carrying trunks with stuff
Past the Spassky swimming grounds,
where leaves are half sunk in the creek
Where by the pylons under the piers
pike perches fre in ambush.

Ukrainian pepper vodka
will cure you from love and flu
And this city will look more familiar
to you, the midshipman.
Here in sailor's canteens,
jews converse in greek
And guys with long hair
are giving water to tired horses.

В юном городе, мичман,
Николиным именем названном,
продувном, просквоженном
насквозь, от макушки до пят –
завезенные розаны
тырсой укутаны на зиму,
даже в церкви слышать,
как сосновые мачты скрипят.

Здесь исполненным долгом
имперское сердце утешится,
подрастив мастеров
во главе корабельных ватаг.
Государственный город,
где дальнему дыму Отечества
не дает застояться
крестатый андреевский флаг!

Юне місто це, мічмане,
Йменням Миколи освячене,
І вітрами продуте на протязі,
Від голови і до п'ят,
А заморські троянди
Закутані в тирсі калачиком,
І в соборі почувеш,
Як мачти соснові скриплять.

Тут – борг честі вже віддано,
Серце імперське утішене,
Підрастають майстри
На чолі корабельних ватаг.
Слався, місто державне,
Із димом Вітчизни, бо грішником
Застоятись не дасть
Цей хрещатий андріївський стяг.

In a young city, midshipman,
called after Nikolai
A city that is drafty,
windy throughout, from head to toe,
Roses that have been brought here
are covered with feather-grass for the winter.
Even in the church you can hear
the pine masts screeching.

Here the imperial heart
will be satisfied by fulfilled duty
Having raised masters
to head up the ship crews.
A government city,
where the far smoke of the Fatherland
Is not allowed to go stale
by Andreevsky flag with a cross.

ОТЕЦ (1963)

Отчего ты ежишься, отец?
Мало толку, видимо, от ТЭЦ –
мерзлоту не вытопит до дна
скорая хрущевская весна.

И трещит по швам со всех сторон
реорганизованный район –
глядя на сияющий плакат,
телки от бескормицы кричат.

Кто ответчик, если ты – истец?
На кого ты сердишься, отец?
Речи гладки,
только в мыслях шатко...
Тяжела ондатровая шапка.

Сын растет, Гагарина рисует...
Не щадя резину и бензин,
на просторах Родины буксует
твой казенный черный лимузин.

БАТЬКО (1963)

Чом ти, батьку, помалів увесь?
 Мало, видно, радості від ТЕЦ.
 Мерзлоту не пробере до дна
 Ця хрущовська швидкісна весна.
 І тріщить, мов згряя ста ворон,
 Реорганізований район.
 Зорячи напещений плакат,
 Там телята з голоду кричать.
 Весь ти чорний, мов недобра вість.
 Хто тобі й телятам відповість?
 У речах однайдеться причина,
 Лиш важка ондатрова шапчина.
 Син росте. Гагаріна малює...
 Але є ще гума та бензин.
 На землі розтерзаній буксує
 Твій казенний чорний лімузин.

DAD (1963)

Why are you huddling, my dad?
 The power station seems to be useless.
 The permafrost is not to be melted
 By a quick spring of Hruschov.

And the reorganized district
 Is crumbling away –
 Staring at a shiny banner
 The cows are crying from famine.

Who is the respondent when you are the plaintiff?
 With whom are you angry, Dad?
 The speeches are perfect,
 but the thoughts are in mess,
 The musk-rat hat is far too heavy.

The son is growing older. He paints Gagarin...
 Not sparing the gum and the petrol,
 Your black fiscal limo is skidding
 Across Motherland.

ВОСПОМИНАНИЕ О КОННОСПОРТИВНОЙ ШКОЛЕ

Эмилю Январеву

Пароходик уходит за кадр,
зарывается в волны закат,
и вода —

золотою заваркой
за Варваровкой...

Одноклассница,

милый подросток!

У завистливых глаз на виду
мы вели по тропиночке острой
вороного коня в поводу.

Спотыкались копыта о гравий,
конь разламывал воду, горяч.

А кругом зеленели овраги —
там тогда еще не было дач.

Там от воздуха птицы пьянели,
и высокие травы росли,
и почти невесомо висели
над водой

чернобровцы-шмели...

Вкус черешен, начало каникул.
Оглянусь,

будто кто-то окликнул
из июньского детства меня!..
Табунок пацанов на лужайке,
и девчонка

в динамовской майке,
и чудесная морда коня.

СПОГАД ПРО КІННОСПОРТИВНУ ШКОЛУ

Емілю Январьову

Пароплав одпливає за кадр.
 Теплий вечоре сплутаних карт!
 Молодан золотою заваркою
 За Варварівкою...
 Однокласнице, мила яскине!
 Мимо заздрісних віч глупака
 Ми вели по тоненькій стежині
 У вуздечці тонкій воронька.
 Там копита о гравій дзвеніли,
 Кінь розламував воду, мов скло.
 Там байраки навкіл зеленіли,
 Там тоді іще дач не було.
 Там од пахощів птахи хмеліли,
 Там висока трава по землі...
 Невагомо у небі висіли
 Золоті чорнобривці-джмелі...
 Смак черешень. Вакації птичі.
 Оглядаюся – хто мене кличе?
 З того червня, з дитинства, до дня?..
 А в хлоп'яти дорога неблизька.
 І динамівська майка в дівчиська,
 І прощальне іржання коня...

MEMORIES OF EQUESTRIAN SCHOOL

To Emil Yanvariov

With steamship going out of sight,
 With sunset fading out in waves,
 With Varvarovka water golden like tea...
 My class girl, sweetheart sibling of youth!
 In the envious eyes watching us
 We went off by the narrow path,
 Holding strings of a black horse behind.
 Horse hoofs stumbled in shingle, and he
 Broke through water, fiery and hot.
 All around us ravines were in verdure,
 No cottages were there yet.
 Birds were mad with the air itself,
 Grass was sprouting, growing high,
 Orange-black bumblebees so weightless
 Over water were floating still...
 Taste of cherries, the holidays starting.
 I'll glance back as if somebody's call
 Reached my ear
 from the childhood of June!..
 Herd of kids might be there at the lawn,
 And my girl in "Dinamo" T-shirt,
 And a wonderful snout of the horse.

ИЗ ДНЕВНИКА (1968)

В Европе нынче ранняя зима.
Еще вчера листва дышала, пела –
а поутру молчит остекленело...
Застыли нахлобученно дома.
В Европе нынче ранняя зима.

Я был разбужен – добрая рука мне
на плечи плед накинула... И вдруг
я в тишине услышал дикий звук –
там гусеницы лязгали на камне!

Знобило... Осторожный человек
сказал: “Наверно, расчищают снег”.

А снег валил, скрывая горизонт,
нежнее сна, бесчувственной опилок!..
Он вмиг покрыл подстриженный газон,
как новобранца мертвого затылок.

Вжимались в стены Прага, Будапешт
перед бедою, в немоту вогнавшей.
Ушла весна сомнений и надежд –
надвинулась зима тревоги нашей.

ІЗ ЩОДЕННИКА (1968)

Європу нині рано замело.
Зима скажена – де її начало?
Набезвік горде птаство замовчало.
Кришталять – і будинки, і зело...
Європу нині рано замело.

Мене збудили – золота рука мені
На плечі плед накинула. Та ось
Скажений скрегіт вчути довелось,
Той гусеничний лютий хід на камені.

Взяло у спазми. Хтось ізнову ліг.
І мовив: «Певно, розчищають сніг».

А сніг укryw холодний горизонт.
А сніг укryw і душу, і домівку.
Покривши вмиць підстрижений газон,
Мов новобранця мертвого «нулівку».

Втискались в стіни Прага, Будапешт,
Біда скувала кригою мій палац.
Весна надії вмерла в решті-решт.
Зима тривоги й болю починалась.

LIST FROM A DIARY (1968)

It is an early winter now in Europe.
A day ago the leafage breathed and sang,
But now glazed and numb.
The houses look gloom and silent.
It is an early winter now in Europe.

I was awoken when a hand of kindness
Put plaid around my shoulders... But sudden
I heard a violent sound
Of caterpillars clang on cobblestone!

Felt chilly. But aside a voice of caution
Just uttered: "Snow-cleaning truck I guess."

And snow fell down and down to hide the skyline
As tender as a dream, as numb as sawdust.
It was so fast to lay and cover trimmed-up lawn
Indifferent and cold like head of a dead recruit.

Both Prague and Budapest
seemed pressed in wall,
In face of a disaster sunk in dumbness.
The spring of hopes and doubts has gone away,
The winter of unrest has come so close.

КАМЫШОВАЯ ХИЖИНА

Владимиру Бахтову

Где бетонной струбциной
зажата живая река –
городская трава,
как солдат, под нулевку острижена...
Понимаю: прогресс.
Одобряю прогресс.
Но пока –
хоть на пару деньков
мне нужна камышовая хижина.

Разменял я четвертый десяток –
сплошной недолет.
Таитянская сказка
художнику спать не дает.
Мне шептали: “Куда?..
Эти тропы другими исхожены,
не жалеешь себя...
Да и что ты увидишь – из хижины?!”

Что увижу – не знаю:
ведет не расчет, а азарт,
но разумней ли те,
кто готовой моралью напыжены?
Из семейных домов
и надежно укрытых мансард
мы внезапно уходим
искать камышовые хижины.

Может, время повинно –
подолом от бурь заслоня,

ОЧЕРЕТЯНА ХИЖКА*Володимиру Бахтову*

Де бетонна струбцина
затисла шалену ріку,
Там трава, мов солдат –
під нулівку (клону таку стрижку!)...
Розумію прогрес.
Але хочу хоч раз на віку
Залетіти далеко,
в очеретяну хижку.

За четвертий десяток...
Гогенівський підсумок щастя.
Але казка Таїті
художнику спати не дасть.
Шепотіли: «Куди ти?
Ти світ застелив собі книжкою.
Це ж так треба – не в гречку,
а в очерет... за хижкою...»

Та веде не рахунок літак,
а гарячий азарт,
Вибирав же нас вік,
чи мене, чи якогось ярижку.
Ми з сімейних домів,
із надійно укритих мансард
Утікаємо в світ
і шукаємо ту ж таки хижку.

Може, час нас настиг?
Може, бурю плекала земля?

CANE HUT*To Volodymyr Bahtov*

Where the concrete cramp
squeezes the alive river –
The city grass is cut bald like a soldier...
I understand: it's a progress.
I approve of the progress,
but still –
For a couple of days
I still need a cane hut.

I'm over my forties –
It's a total short fall.
A tale of Tahiti
doesn't let an artist to sleep.
They whispered to me: "Where are you?
This threads are beaten by others.
You don't pity yourself.
And what can you see from the hut?"

I don't know what can I see,
Not ratio, but heat is my guide.
Are those cleverer
who are full of themselves?
From the family mansions,
from the well-protected attics
We still leave for the search
of the cane huts.

Maybe the time is to blame –
Protecting us from the storms,

нас жалело, тащило, влекло,
а потом – на обочины?..
Начинали с пятерок,
теперь продолжаем – с нуля.
В ремесле преуспев,
мы не знаем, зачем мы обучены.

Голубые горелки экранов
в домах зажжены.
В подсознание свистит
отработанный пар тишины.
Занавешены уши,
и топкие кресла насижены,
и, колеблясь, манят миражи –
камышовые хижины...

Там природа со мной, человеком,
в полудневном ладу:
солнце стало песком,
и графитная тень обездвижена...
Серебристую ветку маслины
от глаз отведу –
и вздохну: слава богу,
жива камышовая хижина!

Впрочем, нынешней тле
по зубам антикварный самшит,
поползли грибники
к заповедному лесу Волюжину...
И любитель природы
в отдел объявлений спешит
и диктует:
“На лето сниму камышовую хижину”.

Шкодували, леліяли,
стежі проклали нам заячі.
Починали з п'ятірок.
Продовжимо нині – з нуля?
Знали ми ремесло,
та не знали, нащо його навчені.

Голубі голубінки екранів,
усе це так є.
Тиша тиш нас катує,
в мерцівських щелепах жує.
Тиша тиш нас чатує.
А хай би давно вона трісла!
Хочу в хижку очеретяну.
Прощайте, насиджені крісла!

Там зі мною природа.
Тож відаю: я не один.
Сонце стало піском.
Тиша ріється сірою мишкою.
Відведу від очей
цю сріберну галузку маслин.
І зітхну. І схилюсь.
На коліна впаду перед хижкою.

Але тлі новочасній
по зубах антикварний самшит.
Он і грибники сунуть
по піскові Волижиному...
І любитель природи
з оголошенням знову спішить!
І диктує:
«На літо зніму очеретяну хижку».

It was leading us just for the leaving us
out of a sudden?
We started from "A" marks,
and now we continue from the "D"s.
We are the skillfull craftsmen –
And we don't know what for we were tutored.

The blue fires of the TV screens are lit.
Deep in the soul the worked out steem
of the silence is whistling.
Our ears don't hear, our armchairs are swampy,
And the heat-haze of cane huts
Calls us and entices us...

There the nature is on good terms
with me, the man as I am.
The sun has turned to a sand,
The graphite shaddow is still.
The silver brunch of the olive
will sigh at my touch,
And I will gasp: Thanks Goodness,
The cane hut still lives.

But why! The modern greenflies are eager
to gnaw an antique box-tree.
The mushroom-gatherers are already
in a reserved Volygyn Forest.
And the nature-lover is hurrying to the ad-box
In order to claim:
"A cane hut is needed for the summer rent!"

ОЖИНА

В фокусных переплетах
окон, как в фотораме,
пчелы в небесных сотах –
звезды над хуторами.
Ноет в калитке тихо
сорванная пружина,
боком шуршит ежика –
там, где живет Ожина.

Кто на подворье ступит –
брови Ожина супит,
ловит она на слове,
любит она – до крови.
Было б сполна в коморе
рыбы, вина и хлеба!
Там, где верста до моря,
дальше – верста до неба.

Трудно в шаланде зыбкой,
даже в мечте ребячьей,
плыть не заветной рыбкой,
а сиротой рыбачьей,
с нежностью притаенной
раннего ждать заката
дочерна прокаленной
дочери интерната.

ОЖИНА

У фокусних палітурках
 Вікон, у фоторамі,
 Бджоли в сотах пурхають –
 Зорі над хуторами.
 Нис у дверцях тихо
 Збита з петлі пружина.
 Боком гребе їжачиха
 Пріч, де живе Ожина.
 Хто б не ходив надворі –
 Брови в Ожини суворі,
 Ловить вона на слові,
 Любить вона до крові.
 Ще б паляниця у коморі,
 Риби й вина, як треба!..
 Там, де верста до моря,
 Там – і верста до неба.

Тяжко в шаланді хлоні,
 Хай і в дитячій мрії,
 Хвилі такі солоні, –
 Рибка ж пливе, бо вміє.
 Ніжність пливе невміла
 Зранку на поміч брату.
 До чорноти згоріла
 Донечка інтернату.

BLACKBERRY

In the focus bindings
 Of windows, like in a photo frame,
 Bees in the heavenly hives –
 Stars over khutors.
 Quietly in the gate
 A broken spring sings,
 Sidewise a female hedgehog
 Is making noise
 There where Blackberry lives.
 If someone comes to the yard,
 Blackberry's eyebrows will come together.
 She catches you on your word.
 She loves you to blood.
 There should be enough in the house
 Fish, wine and bread.
 There, where it's a mile to the sea
 Next step is a mile to the sky.

It's difficult in a rocky boat,
 Even in a childhood dream,
 To swim, not like a wonderful fish,
 But like a dead fisherman's child.
 With hidden gentleness
 Awaiting for an early sunset
 The blackened by the sun
 Daughter of a foster home.

Круто моряна солит,
ловко Ожина ранит:
не подпускает – колет,
вцепится – не отстанет.
Плети навскидку мечет,
когти в засаде точит –
болью Ожина лечит,
счастья Ожина хочет.

Может, в избытке
 сладкой
ягоды навязалось?
Тот отпускник с палаткой:
что-то в нем – показалось...
Дивным косила оком,
шагом дразнила шатким,
щедро поила соком –
черным, дремучим, сладким.
Нежностью тяжелела,
встречным теплом жила,
жала – и жалела,
жала – и журилась:
«Было б сполна в коморе
рыбы, вина и хлеба!
Если верста до моря –
значит, верста до неба...»

Утром смыкала створки,
разом смывала в море –
от интернатской хлорки
до inferнальной хвори!

Море в моряни солі,
 Хижа Ожина ранить,
 І не підпустить – вколе,
 Вчепиться – не відстане.
 І нагаєм гарує,
 Кігтикком залоскоче,
 Болем Ожина лікує,
 Щастя Ожина хоче.

Може, солодкі нетрі
 Ягоди – мов колосся?
 Той відпускник у наметі –
 Щось їй таке здалося...
 Карим ловила оком,
 Ніби ставала гопки,
 Щедро поїла соком –
 Чорним, п'яним, солодким.
 Ніжність її згинала,
 Стрічним теплом жила,
 Вжалила – шкодувала,
 В жалість пішла – журилась:
 “Ще б паляниць у коморі,
 риби й вина – як треба!..
 А як верста до моря –
 Значить, верста й до неба...”

Вранці склепить повіки,
 Миттю змиває в море
 Хлор інтернату – навіки,
 Ще щось, пекельно хворе.

The sea breeze is making the air salty.
 Blackberry wounds painfully.
 Doesn't allow to come close – she stings
 When she grabs - she doesn't let go.
 Throws whips without taking aim,
 Sharpens the nails in the ambush –
 Blackberry treats you with pain,
 Blackberry wants happiness.

Maybe too much sweet
 Berries appeared?
 That tourist in a tent:
 Something seemed to be in him...
 Looked at him with a strange eye,
 Teased him with shaky step,
 Offered him generously juice –
 Black, dark, sweet.
 Was getting heavy with gentleness,
 Was getting alive from return warmth,
 Presenting – and regretting,
 Complaining and feeling sorry:
 “There should be enough in the house
 Fish, wine and bread
 There, where it's a mile to the sea
 Next step is a mile to the sky...”

In the morning she closed the window panes,
 Immediately washed into the sea –
 From foster home chlorox
 To infernal sickness.

И в низовой ветрянке
как-то отсохло сдуру
все, что привил по пьянке
нежный залетный гуру.

Волосы в узел стянет,
губы до слез кусая,
выйдет к лиману,
станет
в мокрый песок босая.
Дышит тепло овечье,
ноги в щекотке дафний...
Оспинка на предплечье —
след от прививки давней.

І в низовій вітрянці
Мовби відсохло здуру,
Що прищепив у п'янці
Ніжний зальотний гуру.

Стягне волосся в вузол,
Губи кусне в безсонні ж,
Йде до лиману, як бусол,
Стане в пісок босоніж.
Звізди висять як свічі,
Ноги в лоскотах дафній,
Віспинка на передпліччі –
Все те в історії давній.

And in the lower skin irritation
Somehow dried off stupidly
Everything that got attached by the drunk
Gentle temporary guru.

She'll tie her hair in a knot
Biting her lips to tears,
Will come out to the sea, will stand
In the wet sand barefoot.
The warmth of the sheep is breathing,
Legs are ticked by water fleas...
A pockmark on the shoulder –
A mark from an old inoculation.

ШТРАФНАЯ РОЩА

Налегке, черны и тощи,
мы живем в ольховой роще
на приморских хуторах,
на двенадцати ветрах.

В доме чище —
в роще проще:
гуще воздух, тени резче.
Вещи сны,
поскольку в роще
не отягощают вещи.

Утром облачки румяны,
ловит наш ольховый храм
огнедышащей моряны
волхованье по верхам.

Лишь мобильник заколдован —
будто некий мистер икс,
выставляя встречный иск,
глушит голос закордонный —
рванный вой, морзянки писк.

Меня кто-то набирает —
но морзянка напирает.
(Средь лапчаток и пыреев
схемы ямбов и хореев
дивным пеньем марсианки
отпечатались в морзянке).

ШТРАФНА ДІБРОВА

Чорні, схудлі, та здорові,
У вільховій ми діброві
На приморських хуторах,
На дванадцяти вітрах.

Дім – чистіш, простіш – діброва,
Дух озону, світлі тіні.
Віщих снів солодка мова
У муаровім світінні.

Вже рум'яна хмарка зрана,
Храм вільховий, і лови:
Вогнедишна ця моряна –
На верхів'ях, де волхви.

Зачарований мобільник –
Таємничий містер Ікс
Виставляє власний стільник,
Глушить закордон суцільний –
І виття, й морзянки писк.

Мене знову набирають,
А морзянка – як параліч.
(Ці пирії й емпіреї –
схема: ямби і хореї
дивним співом марсіянки –
крапкогорлиця морзянки).

PENAL GROVE

Having nothing, dark and skinny
Living here, in alder grove,
In the shelter on the sea-side
With the winds that come in twelve.

Clean at home – simple in grove:
Thicker air, sharper shades.
Dreams prophetic, as in grove
We are free of loads of things.

In the morning clouds are pinky,
And the alder temple catches
Fire-spitting breeze from sea-side,
And soothsayers' spell in highs.

The mobile phone is enchanted
Like a sort of Mr. X,
But a counterclaim is coming
Silencing the foreign voices –
Ragged howling, Morse peep.

I am searched by someone's dial,
But the Morse code is pressing.
(In five-finger and couch-grass
Schemes of iambuses and trochees
With a Martian woman's singing
Printed in the Morse code).

В комбинациях цифири
зашифрована война.
То ли глючит от чифири,
то ли ключ пропал в эфире:
«Нету связи, старшина!..»

В рощу брошен был когда-то
взвод саперов из штрафбата.

Пили вяло.
Пилы выли.
У саперов спины в мыле.
Лес пошел на блиндажи.
Блин, дожить бы не по лжи!..

Что вы, тетки, слезы льете –
взвод, как роща, мертв уже.
Всех накрыло при налете
в том ольховом блиндаже.

Колыхнется занавеска
в близлежащем из жилищ...
Эта роща – дочь подлеска,
что взошел от корневищ.
Не ольховник, а могильник.
Лучше вырубить мобильник!..

Хутор степью окантован,
и от пней, что в два обхвата,
тянет руки лес фантомный
за обмотками штрафбата.

В комбінаціях цифірі
 Зашифрована війна.
 Може, глюки від чифіру,
 Може, ключ завис в ефірі:
 “Де зв’язок твій, старшина?..”

У діброві, в чорну дату –
 Взвод саперів із штрафбату.

Не пили...
 А пили вили.
 У саперів спина в милі.
 Ліс бліндажний весь дрижить.
 Лізь в атаку: в ній дожить!

Не мокріть, сльозливі тьоті, –
 Взвод уже на віражі:
 Всіх накрило при нальоті
 У вільховім бліндажі.

Опускаємо завісу
 Понад прірвою видінь.
 Ця діброва – доня лісу,
 Що зросла від тих корінь.
 Не вільхівник, а могильник.
 Ліпше вирубай мобільник!..

Хутір. Степ. У кров і втому,
 Від пеньків, крізь крайню хату
 Тяжко йти ліску-фантому
 За обмотками штрафбату.

These confused and messy figures
 Hurry to encrypt the war.
 Are we drunk to bats in belfry,
 Or the key lost in the air:
 “Sergeant! No contact, Sir!”

In this grove lost and thrown
 A platoon of penal sappers.

Sluggish drinking,
 Saws were howling.
 Sappers' backs were all in sweat.
 Forest rushed onto dug-out.
 God, I want to live, no lies.

Why you, women, are shedding tears –
 The platoon is dead like grove.
 Everybody smashed to nothing
 In that dug in alder trees.

Suddenly the window curtain
 Flickers in the nearest house...
 Feels this grove like youngest daughter,
 Sibling from blasted roots.

Not a grove – a burial ground.
 You'd turn off the mobile!..

Khutor is enframed in steppes,
 See these stumps so wide and mossy
 See the arms of phantom forest
 Stretching for platoon's puttees.

СЛЕД БОЛОТНЫЙ

Где дышится и поется
с запасом на целый год,
лугами в обход болотца
нас к морю тропа ведет.

Шагни – и обратный слепок
пружинит ступне в ответ...
Откуда ж он взялся – слепо
в болото свернувший след?

Над топи мазутной бочкой
цепочка босых шагов
двоится намокшей строчкой,
как грубый джинсовый шов.

Дурачество экстремала?
Иль дачница задремала –
с тропинкой теряя связь,
хрясь в грязь?

А может, секут испытые
болотные упыри,
как грязью себя испытывает
пай-девочка на пари?

СЛІД БОЛОТЯНИЙ

Де пісні висока нота,
 Де подих – як більш ніде,
 Лугами, в обхід болота,
 До моря ця стежка веде.

Ступи – і зворотній зліпок
 Пружинить навспак ступні...
 А звідки він взявся, сліпо
 В болото вказавши мені?

Над тванню мазутних бочок
 Вербечка: хтось босий ішов.
 Двоїться мокрий рядочок,
 Мов грубий джинсовий шов.

Чи це закидон екстремала?
 Чи дачниця задрімала,
 Стежинки підступна слизь,
 Вниз – блись!

А може, січуть дубові,
 Болотяні упирі,
 Як мулом себе випробовує
 Пай-дівчинка на парі?

TRACE OF A SWAMP

Where breath and song
 Are enough for a year to come,
 Through callow bypassing a swamp,
 The path leads us to the seashore.

One step – and a reverse image
 Springs back
 as an answer to your sole...
 Where did it come from – the trace
 That blindly turned into the swamp.

Over the oily barrel of the swamp
 A chain of barefoot steps
 Doubles like a wet string,
 Like a thick connecting line on jeans.

The silliness of an extreme sportsman?
 Or a tourist fell asleep,
 Losing touch with the trail,
 Smash – into the mud?

Or maybe drunk swamp vampires
 Are watching
 How a good girl is testing
 Herself in mud, for a bet?

Пора уже звать по отчеству, –
ты мне говоришь, искрясь.
Все – по суху? Всё – по чисту?
Ты ж – в грязь!

Скажи мне, Господь всезнающий,
если Ты есть вблизи:
откуда он в нас – изнаночный
соблазн оторваться в грязи?

«Лишь тот, кто из грязи в князи,
стыдится коснуться грязи».

И вышел из-за скалы
Он сам, из крови и плоти.
Одежды его – белы.
Подошвы его – в болоте.

Пора б уже вас по батечку,
 Ти кажеш мені, смішна.
 Підсолодити паточку?
 І – ні покришки, ні дна!

Скажи мені, Боже всезнаючий,
 Як розібратися тут?
 До потопельників – завидки?
 Щось інше кидає в бруд?

“Лиш той, хто з багнюки в пани,
 соромиться баговини...”

І вийшов, неначе тінь,
 Він сам, весь із крові й плоті:
 Білість його одінь,
 Чорнота підошов у болоті.

It's time to call me by my patronymic –
 You tell me, sparking.
 All – dry? All – clean?
 But you – into the mud.
 Tell me, oh God omniscient
 If you are somewhere around:
 Where does it come from, our perverted
 Desire to get a kick out
 of rolling in the mud?

“Only the one who went from mud into princes
 Is ashamed to touch the mud”.

And He came from behind a rock
 He himself, in blood and flesh.
 His clothes are white,
 His feet are muddy.

РЕКА МЕРТВОВОД

Крытый замшей гранит
и чумацкого неба рассол,
край ущелья кренит
валуна ледниковый мосол,
и разлуку таит
не толящая жажду вода...
По веревке – в аид...
Я тебя не найду никогда.

Веет ветер высокий,
и слабое сердце болит,
зуммерит над осокой
опухший от спячки нуклид,
а из каменных сот
неотрывно глядит за тобой –
то обглоданный глод,
то убойный цветок зверобой.

По равнине, в рванине –
влекло эти воды весло,
чтобы в тесной стремнине
их корчем падучим свело.
Что мне хлеб на меду,
родника искряная слюда! –
в преисподнем саду
я тебя не найду никогда.

На откосе крутом
в тощем русле шуршат будяки,
перевиты жгутом
сухожилия мертвой реки,

РІКА МЕРТВОВОД

Критий мшею граніт
 І чумацького ранку ропа,
 Де нечутно фонить
 Моноліт,
 І розлука сліпа –
 Із печерних часів
 не втамовує відчай біду...
 По мотузці в аїд...
 Я ніколи тебе не знайду.
 Вітер дме над рікою,
 невтішене серце болить,
 Зуммер над осокою –
 Од сплячки запухлий нуклід,
 А з камінних порід
 Пильно стежать, немов на убій, –
 Вічно глитаний глід,
 Вічна квітка життя звіробій.
 На рівнині, донині –
 Тягнуло ці води весло,
 Щоб у чорній тіснині
 Їх м'язи в судомі звело.
 Що струмочка агат?
 Що для мене цей хліб на меду?
 Плач, пекельний мій сад!
 Я ніколи тебе не знайду.

Де поліг крутосхил
 І тоненьке стебло будяка,
 Виривається з жил
 Кров'ю чорною мертва ріка,

MERTVOVOD RIVER

Velvet on granite,
 And the marinade of the chumak morning,
 And, barely audible, the background noise
 Of a rock, which is like an extremity of a glacier.
 And separation is hidden
 In the water which does not save from thirst...
 Down the rope – into Hades...
 I will never find you.

The high wind is blowing
 And the weak heart is aching,
 Like a zummer over the grass,
 A nuklid, swollen from sleep.
 And from stone cells
 Relentlessly follows your sight
 Either gnawed hawthorn
 Or a killing flower St. John's wort.
 Through the plains, through the rubble –
 An oar was carrying this water,
 So that in a scary narrow spot
 They were thrown into a fit.
 What is bread with honey for me,
 And the sparky glitter of a spring!
 In the hellish garden
 I will never find you.

In a steep hillside
 In the thin river bed sonchuses are whispering.
 Like tied with a rope
 Are the tendons of a dead river.

но клокочет поток,
рваный норов по норам тая, –
как плетеный батог,
как змеиного тела струя.

На железную клямку
ущелье замкнет вертолет.
Как аптечную склянку –
храню в рукаве Мертвовод.
И шиповника след –
поцелуя отравленный грош –
рдеет эхом в ответ:
ты меня никогда не найдешь...

Та двигтить біля ніг
І клекоче страшна течія,
Мов сплелася в батіг
І навідліг шмагає змія.

Та на клямку залізну
Бескеття замкне вертолїт.
Мов аптечну валізу,
Тримаю в руці Мертвовід.
І шипшина шипить –
Поцілунок смертельний простеж,
І відлуння гримить:
Ти ніколи мене не знайдеш...

But the stream is gurgling
Hiding in the holes a wild modd
Like a weaved whip,
Like a waterstream of a snake body.

With an iron lock
The creek will enclose a helicopter
Like a medicine jar –
I save in my sleeve Mertvovod
And the trace of a thorn –
A poisoned penny of a kiss –
Answers like a pink echo:
You will never find me...

ЗОЛОТЫЕ ВОРОТА

Сегодня ты поймешь,
откуда так знакома
рука, что, исчерпав
простой любовный код,
черкнула наискось
в кабине таксофона:
“Я буду

ждать тебя
у Золотых Ворот”.

На перекрестке
трехминутном,
двухгрошовом,
где стекла выбиты
и ветер ворот рвет,
крошится, цветной мелок,
заговоренным словом:
“Я буду ждать тебя
у Золотых Ворот”.

Напрасно не звони
и никого не мучай,
любви своя пора,
разлуке свой черед.
За сахарной горой,
за аспидною тучей
я буду ждать
тебя
у Золотых Ворот.

ЗОЛОТІ ВОРОТА

Сьогодні ти збагнеш,
Звідкіль тобі знайома
Рука, що креслить знов
Простий любовний хід,
Процесію чуттів
На рурці таксофона:
«Я жду тебе у створі
Золотих Воріт».

На вістрі перехресть,
Під галасом шовковим,
Де нігарить люду вуличного цвіт,
Ламайся, крейдо,
З цим кабалістичним словом:
«Я жду тебе
У створі Золотих Воріт».

Даремно не дзвони –
За що така покара?
Всьому своя пора,
Та впав любовний плід...
Нехай на білий світ
Лягає чорна хмара –
Я жду тебе у створі
Золотих Воріт.

GOLDEN GATE

Today you'll understand
Why seems for ever known
That hand that having lost
The simple code of love
Obliquely inscribed
Inside the booth of phone:
"I'll be awaiting you
Beside the Golden Gate".

And near the crossroad,
Lost minute and lost penny,
Inside the broken glass
And collar-tearing wind,
The colored chalk will crumble
With magic incantation:
"I'll be awaiting you
Beside the Golden Gate".

Don't make the calls in vain,
Don't torture anybody.
There was a time for love,
And time to break apart.
Behind the sugar hill,
Behind the flaky cloud
I'll be awaiting you
Beside the Golden Gate.

ИРПЕНЬ

Пружинающий родник, светящаяся роща,
роящихся листков пропащая судьба...
Природа, говорю, в тебе – светлей и проще,
не спрашивай, зачем, – впусти меня в себя!

Ты, затаившись, ждешь
и дверь не открываешь,
своих сомнений дрожь в один итог сведя.
Хорошая моя, минувшая, товарищ! –
теперь уже навек – впусти меня в себя.

Я рощу пролистну, ответа не найдя,
с платформы в небеса осенние взгляну –
и засквозит в лицо дыхание надежды:
“Впусти меня в себя, не оставляй одну!”

ІРПІНЬ

Пружисте джерело, пречистий гомін гаю,
Пропашого листка останній дивен сон...
Природо, не покинь, природо, я благаю:
Навіщо, не питай, – візьми у свій полон!

Затаєння твоє. Твоя надія чула.
І сумніви, немов осінні полини...
Товаришко сумна, любове проминула,
Тепер уже навек – собою полони.

Я гаєм промайну, печальний, мов питання,
Чию несу біду, чию несу вину...
І засурмить мені твоя любов остання:
«Візьми у свій полон, не залишай одну!»

IRPEN'

The springing stream, the sparkling grove,
The ill-fortune of the crowding leaves.
I say – thee, Nature, you are clearer and simpler,
Don't ask me what for – just let me in.

You are quiet, you are waiting,
 you don't open the door,
 The tremor of the doubts have one result.
 My well-beloved, my friend, my past –
 Let me in forever.

I will leaf through the grove,
without getting the answer,
I will look into the sky of autumn
from the train-station.
And the breath of hope will blow in my face:
“Let me in, don’t leave me alone!..”

* * *

Уходи, покуда снег не выпал!..
Я сегодня руки разниму:
уйди, покуда не засыпал
он тропинку к дому моему.

Уходи, любимая, смелее
и скорее,
потому что нет
ничего печальней и больнее,
чем увидеть
твой отсюда след.

Йди, іди, покіль не видно снігу,
Поки вітер павутиння в'є,
Щоб пунктиром видимого сліду
Не боліло зникнення твоє.

Хай тобі пора осіння витче
Килимок – із трав, і зір, і рік...
Не прощайся – йди, кохана, швидше.
І вже це – навік, навік, навік.

Leave before the snow falls down!..
I will set my hands free:
Leave before the path to my house
Isn't covered with snow.

Leave, my love, be braver.
Do leave quicker, because
the saddest thing is
to see your footprints on the snowhence.

ПРОЩАНИЕ В АЭРОПОРТУ

Той весной мы расстаться решили.
Я сказал тебе: “Зла не таи...” –
но меня очертаний лишили
набежавшие слезы твои.

“Успокойся, – шепнул я, – опомнись,
все, что было, тебе отдаю,
и повинною нежностью полньюсь,
и добра от тебя не таю”.

Ты в ответ засмеялась негромко:
“Не о том, не о том говорим...”
Исчезает последняя кромка
между мною –
и небом твоим.

ПРОЩАННЯ В АЕРОПОРТУ

Нам розлуку весна рокувала.
 Я сказав: «Ти прости мені гріх...»
 Але мужність моя нетривала
 У сльозах потонула твоїх.
 «Заспокойся, – шепнув, –
 на хвилину,
 Що було, все тобі віддаю,
 І справляю відчайну повинну,
 І від тебе добра не таю...»
 Ти здригалася в спазмах ридання:
 «Не про те, не про те говорім...»
 І пощезнула смужка остання
 Поміж мною –
 І небом твоїм.

FAREWELL AT THE AIRPORT

In that spring we decided to part
 And I told you: "Please don't nurse a grievance..."
 But I felt that my contour was dimmed
 By the tears in your eyes coming close.

 "Take it easy", – I told you, – Calm down,
 I am giving you all we've gathered,
 Guilt and tenderness deep in my heart,
 Only good, only good stays for ever."

 You responded so mildly and kind:
 "We get lost in irrelevant meanings"
 See the last piece of surface get broken
 Between me
 And the sky that you chase.

ЭХО

Заблудилась, ушла? Поделом.
Пусть на память нанижется это:
балериной
сквозь
бурелом
пробирается легкое эхо...

Хоть откликнись на голос живой!
Прилипает к подолу репейник,
зарастает тропа муравой,
зарастает травой муравейник.

ЛУНА

Заблукала? Обвіяла злом?
Ані сліз на прощання, ні слова...
Балериною –
Крізь бурелом –
На пуантах –
Луна веселкова.
Відгукнеться на голос? Ова!
Тільки вітер над пам'яттю свище.
Затягнула стежину трава.
Затягнуло траву муравлище.

ECHO

Are you lost? Are you gone? Serves you right.
Let the memory keep this forever:
Gentle echo,
Like ballerina,
Slipping gracefully through the windfall.

Please respond to my desperate voice!
It's the time for the bur clung to cloth,
For the path being lost in ant-grass,
For the anthill be covered with verdure.

ЛОВ СТАВРИДЫ В ЧЕРНОМОРКЕ

Давно хочу дойти до сути,
отведать соли океана,
но все топчу полоску суши
на стыке моря и лимана.

Зовя в моря, трубят турбины!
Но как ни рвут они поводья —
темны и сумрачны глубины...
Кипит живое мелководье!

Итак, проста моя планида:
гребу на зорьке, утром рано,
туда, где плещется ставрида
на стыке моря и лимана.

Не дачи, не добычи легкой!..
Судьба, храни такую малость,
чтоб над моей смоленной лодкой
звезда намокшая смеялась!

Чтобы душа зашлась от боли
в мешке молочного тумана,
на грани счастья и неволи —
на стыке моря и лимана.

ЛОВ СТАВРИДИ В ЧОРНОМОРЦІ

А вже пора дійти до суті,
Сягнути солі океану...
Та віднаходжу клаптик суші
На стику моря і лиману.

Даруйте, милі і кохані,
Що я углиб не йду сьогодні:
Тут б'є життя, а в океані –
Глибини мертві і холодні.

Відтак, проста моя планида –
І я веслую вранці-рано
Туди, де бавиться ставрида
На стику моря і лиману.

О доле! Дай мені пізнати
Єдиний сплеск душі і тіла,
Аби над човником крилатим
Промокла зіронька тремтіла!

Щоб серце тьохнуло від болю,
Від сивих зір і від туману –
На грані щастя і неволі,
На стику моря і лиману.

**THE FISHING OF HORSE-MACKEREL
IN CHERNOMORKA**

I want to come to the essence,
I want to taste the ocean salt,
But still I'm here, on a strip of land
Between the sea and the firth.

The steamers are calling to the sea!
They are eager to leave, but still
The deep waters are dark and morose,
the low waters are alive!

My fortune is simple,
I'm in my boat early in the morning
Going to fish horse-mackerel
Between the sea and the firth.

You get nothing for nothing,
But I pray – fortune do keep
The sparkling wet star laughing
Over my humble ship.

Let my soul cry in pain
In the sack of milky fog
Between the freedom and slavery,
Between the sea and the firth.

ПЛАЧ ПО КАЗАЦКИМ ЛЮЛЬКАМ

Ночью шторм лютовал,
утром блики гуляют, как тюльки.
На зализанной отмели
дремлют казацкие люльки.

Их лиман отдает
после каждого шторма как плату,
их придонные струи
выносят под каждую хату –
носогрейная глина,
черепье, пустышки, бирюльки...
Я иду по воде,
собираю казацкие люльки.

По сыпучей лагуне,
по дну, что пружинит, как сито,
по жаровне шипучей,
в которую влаги налито,
по Кинбурнской косе,
по ее мелководному краю –
после шторма
обломки погасших веков собираю.

Слепки вздохов глубинных,
чудные сопелки-кривульки –
на лоснящейся отмели
млеют казацкие люльки.

ПЛАЧ ПО КОЗАЦЬКИХ ЛЮЛЬКАХ

Наштормило вночі.
Вранці – блискітки в морі, мов тюльки.
На вогкій міліні
Там козацькі, ще заспані, люльки.

Їх лиман оддає
Після кожного шторму, як плату,
Їх виносять шторми
Попід кожну фелюгу та хату.
Черепки, носогрійки ці,
Свищики, з глини бамбульки...
Я водою бреду,
Підбираю шліфовані люльки.

По лагуні сипкій,
Та по дну, що пружинить, мов сито,
Та по грані шипучій,
Що в неї вологу наливо,
По Кінбурнській косі,
В мілководді, іскраєчку-скраю –
Після шторму
Уламків погаслих століть назбираю.
Зойки древніх зітхань,
Чудасійні сопілки-кривульки –
На плиткій міліні
Мліють люльки козацькі...
Ой, люльки!

MOURNING OVER THE COSSACKS' PIPES

Storm was furious this night –
in the morning catchlights play like sardelle,
Earthen pipes of Cossacks
on the tidy sandbank dream around.

After storms the estuary pays them
like money for travel,
Bottom currents deliver them,
bring them to every threshold:
Nose-heaters of clay, poor crockery,
trinket and splinter...
I am strolling in water
and gathering pipes of the warriors.

I am all in the sands,
in the bottoms elastic like bolter,
On the braziers sizzling
with water that fills and brims over,
On the Kinbourn sandbar,
I am lost on its shallow border,
I have come after tempest
to gather the debris of ages.

Moulds of sighs from the depths,
queer crooks, narrow vents and blowholes –
Earthen pipes of Cossacks
on the tidy sandbank dream around.

Сколько было по свету
сражений, и сечей, и рубок –
тут осело оно,
переметное кладбище трубок.
Может, выше:
в излучинах Буга, Днепра да Ингула –
дым прокуренных легких
воронка столетий втянула?
Водяной мертвовод,
чье туннельное верткое тело
сквозь эпохи прошло –
вырываясь из рук, просвистело!..
Омут штопорной тяги.
Бегущий виток мясорубки:
раз! – и нет никого.
Только ил набивается в трубки.

Нескончаемый брод...
Примеряю на ощупь следы,
из которых растут
родники преисподней воды.
Где ты, время взрывное?
Твой выброс песками притушен.
Мертвой зыбью стоит
безголосый золовый вой...
Лишь торчат чубуки –
перископы, свистульки отдушин,
и прилив набухает
над кромкою береговой.

Скільки січей було, поєдинків –
Щороку, щоднини,
Тут осіло воно,
Кладовище фігурної глини.
Може, вище:
У гирлі і Буга, й Дніпра, ще й Інгулу
Дим легенів прокурених
Входить в епоху минулу.
От же штопорна тяга!
Залізний сувій м'ясорубки!
Р-раз! – нікого нема.
Лиш намул випинає із трубки.

Гомінке маячіння. На дотик торкаю сліди,
Де своє жебонять потойбічні джерельця води.

Де ти, часе минущий?
Тебе задушило пісками.
Та постали мерці під Еолове грізне виття,
І стирчать чубуки –
Перископи козацькі над нами,
Аби ми і крізь цвинтарну млу
Прозирали життя!

See the dead battlefields,
bloody fighting, and fury, and slashing
Settled down in the sands,
in the pipes,
weather-graveyards of breathing.
Maybe, higher and higher –
through bends of the flowing rivers
Tar and smoke of their lungs
went to sink in the whirlpool of ages?

This dead-water canal
with its tunnel meandering over
Comes through epochs to hands –
and frees out, breaks away with a whistle!..
Feel this draught in the spin
and the coil of the cruel meat-grinder:
Ups! – and nobody here.
Only mud fills the pipes and brims over.

Feel how endless the wade...
Try to touch and to measure the traces –
They give way to the springs,
to the springs of the Underworld water.
Where are you, the explosive times?
Are your blasts dead and stifle
In the sands, in the ripples
of the voiceless Aeolus wailing?
Only chibouks around –
periscopes, air-holes of whistles,
And the tide slowly swells,
slowly swells on the narrowing shoreline.

Есть стихи – антикварная лавка,
где на полках холодные бюсты.
Не узнать их – пожалуй, неловко,
а узнав – отвернулся, и баста!..
Эта рифма – витая булавка,
коей сколоты Джойсы и Прусты,
эта фирма – обманка, уловка,
помесь мрамора и пенопласта.

Боги носят пурпурные тоги –
муза треплет базарные джинсы:
ей корсеты убогие туги,
в свитерке предпочтительней шансы.
Ведь стихи – не златые чертоги,
а скорее – контактные линзы.
В них фонарики светят из вьюги,
и осями сверчат дилижансы.

Вірші є – гамазей антиквара,
 Де античні запилені бюсти.
 Не впізнати їх – просто ганеба,
 А впізнав – одвертаєшся чесно.
 Якщо рима – це шпилька, де пара
 Бідних класиків, Джойси і Прусті,
 Отже, пафос – полива, й не треба,
 Щоб жувалася страва словесна.

В бога звіку ця пурпурна тога –
 Муза носить заношені джинси:
 Ні до чого корсети на тілі,
 Ну, а в светрику бачаться шанси.
 Але вірші – не присмерк чертога,
 А скоріше – контактні це лінзи.
 В них горять ліхтарі в заметілі
 Й деренчать по осі диліжанси.

There are verses like shops of antiques
 With their shelves staffed with cool glossy figures.
 You feel awkward when fail to recognize them,
 But as soon as you did – go out!..
 See this rhyme – it goes through, convoluted,
 Pins together old Joyces and Prousts,
 No, this brand only bite, only gravy,
 Only marble mixed up with foam plastic.

Purple togas for heavenly bodies,
 Muse would come in old jeans that torn out:
 In corsets she feels shy and uneasy,
 Catch your chance when she comes in old jersey.
 After all, verse is not golden palace,
 It is may be sort of some contact lenses.
 See its lights flashing through snow blizzards,
 Hear its coaches lonely creaking in axles.

СОДЕРЖАНИЕ

Спасенное слово (The Word Rescued).....	4
I.Одиссей Odissey.....	8
II. Боярышник Hawthorn.....	12
III. Мичман В.И. Даль в Николаеве Midshipman Vladimir Dal in Nikolaev (1823).....	14
IV.Отец Dad (1963).....	18
V. Воспоминание о конноспортивной школе Memories of equestrian school.....	20
VI. Из дневника List from a diary (1968).....	22
VII. Камышовая хижина Cane hut.....	24
VIII. Ожина Blackberry	28
IX. Штрафная роща Penal grove.....	24
X. След болотный Trace of a swamp.....	38

XI. Река Мертвовод	
Mertvovod River.....	42
XII. Золотые Ворота	
Golden Gate.....	46
XIII. Ирпень	
Irpen'	48
XIV. «Уходи, покуда снег не выпал!..»	
«Leave before the snow falls down»	50
XV. Прощание в аэропорту	
Farewell at the airport.....	52
XVI. Эхо	
Echo.....	54
XVII. Лов ставриды в Черноморке	
The fishing of horse-mackerel in Chernomorka	56
VIII. Плач по казацким люлькам	
Mourning over the cossacks' pipes.....	58
XIX. «Есть стихи – антикварная лавка»	
«There are verses like shops of antiques»	62

Рад тому, что многолетняя дружба с высокоталантливым украинским поэтом Дмитрием Креминым, кроме наслаждения творческим общением, дала столь вещественный результат.

Искренне благодарю тех, кто помог этой необычной книге увидеть свет: молодую поэтессу и филолога Дарину Березину из Николаева, киевлян Сергея Игнатова и Грега Краснова, общими усилиями которых родилась англоязычная версия.

Истинным соавтором книги считаю николаевского художника Александра Ипатьева, сумевшего по-своему прочувствовать и увидеть слово.

Этот замысел не смог бы реализоваться без поддержки известного предпринимателя и мецената, генерального директора ООО СП «НИБУЛОН», Героя Украины Алексея Афанасьевича Вадатурского и Николаевского мэра Владимира Дмитриевича Чайки.

Спасибо всем!
Владимир Пучков

Фото на обложке Александра Кремко и Дмитрия Ласкина.